

Χαλασμένα Όνειρα

Συντάχθηκε απο τον/την Εμμανουήλ Κ. Ακουμιανάκης

Πέμπτη, 23 Φεβρουάριος 2012 12:54 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 23 Φεβρουάριος 2012 12:58

τη ζωή μας στις απανθρωπιές τους τα απόνερα.

Ίσως μερικοί από μας που τότε δεν είχαν γεννηθεί να νομίζουν ότι αυτά είναι πολύ μακρινά. Κι όμως δεν είναι. Τα έζησαν από κοντά οι πατεράδες μας και οι παππούδες μας. Τα βίωσαν και τους σημάδεψαν. Τα είδαν και τους σκλήρυναν. Τα υπέστησαν και μάτωσαν. Και η δυστυχία τους λειτούργησε ευεργετικά γιατί δούλεψαν και πάλεψαν να μην ζήσουν μια παρόμοια κατάσταση τα παιδιά τους. Αυτή θα ήταν η δική τους ικανοποίηση, η μοναδική τους δικαίωση, το πικραμένο τους χαμόγελο που θα μαλάκωνε για λίγο τις ρυτίδες στα απότομα γερασμένα πρόσωπά τους. Αυτό θα ήταν το φάρμακο που θα ανακούφιζε λίγο τον πόνο τους. Αυτή θα ήταν η χαρά που θα τους έκανε να ξεχνούσαν τη φρίκη του πολέμου, τα καπνίζοντα ερείπια των σπιτιών τους, το θυμό τους που δεν μπόρεσαν να εκτονώσουν, την πίστη στον άνθρωπο που μικρά παιδιά εγκατέλειψαν.

Μικρό παιδάκι τότε ο πατέρας, νέο ζευγάρι ο παππούς και η γιαγιά του καθενός από εμάς. Ζουν ακόμη και τα θυμούνται κάποιοι. Με όνειρα, με ελπίδες, με δίψα για δημιουργία, για προσφορά, για ζωή. Κι ήρθε ο πόλεμος και τα γκρέμισε όλα. Και όλα σκοτεινίασαν μεμιάς. Κι όταν ο πόλεμος τελείωσε μάζεψαν τα κομμάτια τους, έσφιξαν τα δόντια και συνέχισαν. Φτώχεια κι ορφάνια, πίκρα αμέτρητα γιατί και περηφάνια. Κι έβλεπαν δωσίλογους, γερμανόφιλους, προδότες και μαυραγορίτες να εξακολουθούν να ζουν καλά και μετά τον πόλεμο. Κι εκείνοι οι αγνοί πατριώτες που έζησαν, έθαψαν το πένθος τους στον αγώνα για επιβίωση και προσποιήθηκαν πως τάχα ξέχασαν. Κατάπιαν πολλά, δεν μίλησαν, δεν ασχολήθηκαν. Κι ας σιχάθηκαν, κι ας μαράζωσαν. Εκείνα τα παιδάκια της κατακτημένης Ελλάδας, οι σημερινοί ογδοντάρηδες, πάσχισαν για μια καλύτερη ζωή, για ιδανικά, για δημοκρατία, για μια πιο δίκαια πατρίδα.

Κι ήρθε μετά ο εμφύλιος και τους χόλωσε γιατί οι μισοί Έλληνες κυνηγούσαν τους άλλους μισούς. Χάθηκαν πολλά παιδιά της Ελλάδας από αδερφικά χέρια και μαχαίρια. Κι ακολούθησαν δικτατορίες, εξορίες και πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων. Κι εν τέλει εμπεδώθηκε πανηγυρικά η Δημοκρατία. Κι υπήρξε ομαλή εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία. Και ο λαός ήταν κυρίαρχος, ή τουλάχιστον αυτή την εντύπωση του έδιναν. Και αναγνωρίστηκε πανηγυρικά η Εθνική Αντίσταση. Και υπήρξε ευημερία. Και όσοι τόλμησαν να μιλήσουν για λιτότητα τους αποκήρυξαν μετά βδελυγμίας. Τι κι αν υπήρξαν σκάνδαλα; Ευημερούσαμε και ξεχνούσαμε. Κι είχαμε πολλές εκλογικές αναμετρήσεις και μια οικουμενική κυβέρνηση. Προηγήθηκε ο νεοφιλελευθερισμός, απέτυχε κι ακολούθησε ο εκσυγχρονισμός. Κι ευημερούσαν οι αριθμοί. Κι «απογειώθηκε» το χρηματιστήριο. Και «προσγειώθηκε» για τους πολλούς αναγκαστικά κι απότομα. Και «μας πήρε και μας σήκωσε».

Και μετά μπήκαμε «με το σπαθί μας» στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Και δεν είχαμε «πήλινα πόδια», ούτε «οικονομία τραβεστί». Αυτά τα έλεγαν οι Κασσάνδρες. Κι υπήρχαν δυο Ελλάδες. Και η μία από τις δύο -μην με ρωτήσετε ποια, γιατί ειλικρινά δεν ξέρω να σας απαντήσω- έκανε τέλειους και ασφαλείς Ολυμπιακούς Αγώνες. Και γίναμε Ευρωπαίοι. Κι αισθανόμασταν ωραίοι. Και ψηφίζαμε ελεύθερα. Και πιστέψαμε τους ταγούς μας. Και αν κάτι ήταν νόμιμο ήταν και ηθικό. Κι εμείς χειροκροτούσαμε. Και κουνάγαμε σημαίες. Και πιστέψαμε πως υπάρχουν λεφτά. Και μας συνέπαιρνε ο όχλος, η πλατεία, τα συνθήματα. Και διαπιστώσαμε τελικά τα λεφτά υπήρχαν στην Ελβετία και στην άλλη όχθη του Ατλαντικού. Και μας έφεραν τα μνημόνια. Και άρχισε ο κατήφορος. Δυστυχώς, δική μας επιλογή ήταν και οι μεν και οι δε. «Αμ δε. Λυπάμαι κύριοι. Χάσατε».

Τώρα κοιτάμε τις δόσεις των δανείων μας. Χαζεύουμε τις πιστωτικές κάρτες που με ένα ψαλίδι κόψαμε γιατί δεν βγάζουν χρήματα πια. Οι λογαριασμοί όμως εξακολουθούν να έρχονται. Υπάλληλοι τραπεζών κι εισπρακτικές εταιρείες μας παίρνουν τηλέφωνο με απόκρυψη ακατάλληλες ώρες για να μας θυμίσουν τα χρέη μας. Δεν ζητάμε δανεικά γιατί δεν βρίσκουμε κι επειδή δεν θα μπορέσουμε να τα επιστρέψουμε. Σκεφτόμαστε ότι είναι αδύνατο πλέον να γεμίσουμε με βενζίνη το αυτοκίνητό μας. Κρυώνουμε γιατί δεν έχουμε βάλει πετρέλαιο στη δεξαμενή της πολυκατοικίας μας. Αρχίσαμε να χρησιμοποιούμε το λεωφορείο. Κοιτάζουμε τα παιδιά μας και αναρωτιόμαστε σε ποιο κόσμο θα τα αφήσουμε. Οι γονείς μας και οι παππούδες μας δεν μπορούν πλέον να μας βοηθήσουν. Ταλαιπωρημένοι, πικραμένοι, προδομένοι, με σφιγμένα δόντια για άλλη μια φορά και με μισή σύνταξη τους ακούμε να λένε: «Κάποτε εμείς κάναμε το χρέος μας. Μας πρόδωσαν πολλές φορές. Κι η ίδια, η δική μας η γενιά μας πούλησε. Ας μην το ζούσα κι αυτό παιδί μου».

Ναι, είναι αλήθεια. Η κατοχή δεν είναι ανθρώπινη, δεν μπορεί να είναι. Αλλά, κι εμείς θα τη ζήσουμε. Σε άλλη μορφή, σε καινούρια version. Η «σωτηρία» πάει πακέτο, δεν σπάει. Ή το παίρνεις ολόκληρο ή το αφήνεις. Η κατοχή δεν είναι σύνθετη λέξη για εκείνον που εξουσιάζει. Το περίστροφο είναι γεμάτο, κι εμείς παίζουμε ρώσικη ρουλέτα. Α... νομίζω ότι κάτι άκουσα προχτές στις ειδήσεις. Σωθήκαμε λέει...